

Screening Real

Conner Lockhart Warhol

Andy Warhol

rojen 06.08. 1928 v Pittsburghu (ZDA)

umrl 22.02.1987 v New Yorku (ZDA)

Junija leta 1963 si je Andy Warhol kupil prvo 16-milimetrsko kamero in posnel prvi subkulturni eksperimentalni film *Sleep*. Film prikazuje Johna Giorna, kako 5 ur in 21 minut spi. Sicer se ne dogaja nič drugega. „Svoje prve filme sem posnel s samo enim igralcem, ki dela več ur samo eno: je ali kadi ali spi. To sem naredil, ker gre večina ljudi v kino samo zato, da bi videli zvezdo, jo požrli, na takšen način imajo možnost, da gledajo samo zvezdo, kakor dolgo želijo.“

Tako lahko v filmu *Eat* 39 minut opazujemo, kako ameriški slikar Robert Indiana v gugalniku čisto počasi je belega šampinjona. Potek minimalnega dogajanja ni kronološki. Navidezno poljubno sestavljeni so tudi filmski zvitki filma *Blow Job*, v katerem se premika obraz moškega, medtem ko ga – nam nevidno – nekdo oralno zadovoljuje. Medtem ko igralec doživi vrhunec, tega pri dramaturgiji filma z vznemirjajočimi prelomi ni. *Kiss* je prav tako nemi film v katerem Andy Warhol prikaže fenomenologijo poljubljanja. Strastnih, nežnih, zadržanih, vročekrvnih, obotavljivih, med moškimi in ženskami, med moškimi sramežljivih in previdnih, je skupno 13 prizorov poljubljanja, na katerih se zblížajo Naomi Levinem, Gerard Malanga, Baby Jane Holzer, John Palmer, Robert Indiana, Rufis Collins in številni drugi. Te osebe so, tako kot večina obiskovalcev, bile na voljo Andyju Warholu v ateljeju Factory tudi za njegove *Screen Tests*. Dennis Hopper, Lou Reed, Susan Sonntag ali Edie Sedgwick spadajo prav tako med zvezde, ki so se dolžine filmskega koluta štirih minut postavili pred kamero. Tako kot v filmih *Kiss*, *Eat* ali *Blow Job*, je tudi pri *Screen Tests* v ospredju čas, ne toliko čas prikazovanja, kot čas opazovanja. V treh minutah enega *Screen Test*-a prodremo globoko v počutje posnete osebe in se ji tako občutno približamo. Andy Warhol je ob tem mislil tudi na posebno socialno stanje med predvajanjem filma, ki poleg tega osebnega doživetja, ki nas uroči, igra pomembno vlogo.

Andy Warhol, *Kiss*, 1963

16 mm-film, č/b, brez zvoka; 54 min, 16 slik/sekundo

The Museum of Modern Art, New York

Andy Warhol, *Eat*, 1964

16 mm-film, č/b, brez zvoka; 39 min, 16 slik/sekundo

The Museum of Modern Art, New York

Andy Warhol, *Blow Job*, 1964

16 mm-Film, č/b, brez zvoka; 41 min, 16 slik/sekundo

The Museum of Modern Art, New York

Andy Warhol, *Screen Tests*, 1964-66#5, #11, #16

16 mm-filmi, č/b in barvni, brez zvoka; vsak 4 min, 16 slik/sekundo

The Museum of Modern Art, New York

Bruce Conner

rojen 18.11.1933 v McPhersonu (ZDA)

umrl 07.07.2008 in San Franciscou (ZDA)

BRUCE CONNER. Z verzalkami njegovega imena se prične *A MOVIE*. Slika se lahko tresne. Ko začne igrati filmska glasba, pisava obstane, čakamo – vendar ne vidimo tega, kar pod pojmom *Movie* pričakujemo. THE END, konec pride prej, kot se je film začel. Glasba *Pini di Roma* iz leta 1924 Ottorina Respighija, vodilnega predstavnika nove italijanske instrumentalne glasbe, je razdeljena v štiri stavke. Hitre sekvence slik ji pri tem ne sledijo. V času gospodarske rasti po vojni v Koreji in privajanja na hladno vojno konec petdesetih, prikazujejo nanizane scene pomembne delčke tako ameriške pop kulture, kot tudi smrti in uničenja. Slike jahajočih kavbojev in drvečih avtomobilov sledijo junakom v letalih, cepelinih ali s padali, kar pa ni vizualizacija sanj o letenju, temveč razdejanje, ki ga le-to povzroča. Zgodovinska sedanost prikazana kot tveganje, ki zrcali tudi življenje zvezd, na primer Marilyn Monroe.

A MOVIE inscinira razpoloženje konca sveta, kar se nadaljuje v filmu *REPORT*. V 13 minutah Bruce Conner predela tragičen umor ameriškega predsednika Johna F. Kennedyja, s pomočjo dokumentarnega, arhivskega in reklamnega materiala ter zvočnih zapisov. Najprej lahko vidimo predsednika z ženo tik pred atentatom v avtu, sledi samo še glas novinarja, ki opisuje smrtni prizor ob spremljavi tresočih se slik. Poročila o še živečem predsedniku, njegovi zaprisegi in obisku pri papežu, dopolnjujejo film.

Bruce Conner postavi v obeh filmih na glavo vsa sredstva dramaturgije in produkcije. Nastala brez filmske kamere in mikrofona, sta popolna *Found-Footage* filma, ki skrbno raziskan material strogo koreografirano združita v kolaž. Zvok interpretira sliko. Z abstraktnimi vzorci svetlobe na platnu nam lahko priključijo v zavest možne, k zvoku spadajoče slike in ravno s tem prikaže kaj pomeni film v recepciji.

A REPORT lahko razumemo, kakor serijo Jackie Kennedy Andyja Warhola, kot kritičen komentar in refleksijo medijev „mita Kennedy“ in pri tem ponazarja „dejstvo, da televizija in radio vse ljudi programira tako, da so na smrt žalostni.“ (Warhol)

Bruce Conner, *A MOVIE*, 1958

16 mm-film, č/b, zvok; 12 min

The Conner Family Trust

Bruce Conner, *REPORT*, 1963-67

16 mm-film, č/b, zvok; 13 min

The Conner Family Trust

Sharon Lockhart

rojena 1964 v Norwoodu (ZDA)
živi in dela v Los Angelesu (ZDA)

Ljudje se valijo pod mostom, razpršijo se v vse smeri. Največkrat jih vidimo od zadaj in ne prepoznamo od kod prihajajo. V filmu *Exit* ostaja izhod za kamero. Skoraj izključno lahko prepoznano moške, ki v preprosti obleki, s hladilnimi torbami in termoskami v roki očitno prihajajo z dela in se po opravljenem delu odpravijo vsak na svojo pot. To so delavci ladjedelnice Bath Iron Works v Mainu, na severovzhodu Amerike. Film je monoton, zorni kot kamere se ne spremeni.

Ljudje neomajno hodijo, tok se zmanjša ali narašča, 41 minut.

Double Tide je potrebno gledati dvojno. Tudi tukaj se slika izliva reke le malo spremeni. Samo ena oseba koplje zjutraj in zvečer, išče školjke, se sklanja, rije po blatu. Prikazana pokrajina je idilična – slika spominja na nizozemsko krajinsko slikarstvo 17. stoletja. Delo je težko in samotno, početje mučno.

Medtem ko ustvarja tok delavcev pri filmu *Exit* dinamičnost in gledalce odnese v čuden, vojerističen položaj, zaznamujeta tišina in počasnost filma *Double Tide*, posebno obliko teatraličnosti. Dolžina filma, navidezno preprosto opazovanje vedno istih potekov v določenem razdobju, kot ga poznamo iz zgodnjih filmov Andyja Warhola, spremeni zaznavanje stalno ponavljajočega se prizora.

Sharon Lockhart, *Exit*, 2008

16 mm-film, prenos na HD, barvni, zvok; 41 min

Courtesy neugerriemschneider, Berlin

Sharon Lockhart, *Double Tide*, 2009
16 mm-film, prenos na HDCAM-SR, barvni, zvok (instalacija);
96 min

Courtesy neugerriemschneider, Berlin